

Obsession

Grands bois, vous m'effrayez comme des cathédrales:
Vous hurlez comme l'orgue; et dans nos coeurs maudits,
Chambres d'éternel deuil où vibrent de vieux râles,
Répondent les échos de vos *De profundis*.

Je te hais, Océan! tes bonds et tes tumultes,
Mon esprit les retrouve en lui; ce rire amer
De l'homme vaincu, plein de sanglots et d'insultes,
Je l'entends dans le rire énorme de la mer

Comme tu me plairais, ô nuit! sans ces étoiles
Dont la lumière parle un langage connu!
Car je cherche le vide, et le noir, et le nul

Mais les ténèbres sont elles-mêmes des toiles
Où vivent, jaillissant de mon oeil par milliers,
Des êtres disparus aux regards familiers.

Εφιάλτης (Σημηριώτης)

Φοβάμαι σας δάση τρανά σαν τις μητρόπολές μας·
βογγάτε σαν τ' αρμόνιο· μες τις πικρές καρδιές μας,
κάμαρες πένθους άσωστου που αρχαίο ρόγχοι ηχούνε,
ξανά των *de profundis* σας οι αντίλαλοι απαντούνε.

Και σένα Ωκεανέ! μισώ· το βουερό σου σάλο
τον ξαναβρίσκω μέσα μου. Το πικρό γέλιο εκείνο
του νικημένου τ' άνθρωπου, τις βλαστημιές, το θρήνο,
τ' ακούω πάνω στις θάλασσας το γέλιο το μεγάλο.

Πόσο θα μ' άρεσες, Νυχτιά! δίχως αυτά σου τ' άστρα
οπού το φώς τους μας μιλά με μίλημα γνωστό!
Εγώ το σκότος, το κενό και την ερμιά ζητώ!

Γιατί έχουν τα σκοτάδια αυτά χάρη για μένα πλάστρα.
Φέρνουν χιλιάδες ζωντανά στα μάτια μου μπροστά
τα βλέμματα τα γνώριμα που δεν υπάρχουν πια.

Έμμονη ιδέα (Καρούσου)

Μεγάλα δάση με φοβίζετε σαν καθεδρικοί ναοί·
Ωρύεσθε σαν εκκλησιαστικό όργανο· και στις καταραμένες
καρδιές μας,
Δώματα του αιώνιου πένθους όπου πάλλουν παλιοί ρόγχοι,
Ανταποκρίνονται οι αντίλαλοι απ' τα «εκ βαθέων» σας.

Σε μισώ, Ωκεανέ! τα πηδήματά σου, τις ταραχές σου,
Το πνεύμα μου τα ξαναβρίσκει μέσα του· αυτό το πικρό γέλιο
Του νικημένου ανθρώπου, γεμάτου ολοφυρμούς και προσβολές,
Το ακούω μές στις θάλασσας το πελώριο γέλιο.

Πώς θα μ' έθελγες, ω νύχτα! Χωρίς αυτά τα' άστρα
Που το φως τους μιλάει μια γνώριμη γλώσσα!
Γιατί αναζητώ το κενό το μαύρο και γυμνό!

Αλλά τα σκότη είναι τα ίδια αυτά κρέπια
όπου ζουν, αναβλύζοντας απ' το μάτι μου κατά χιλιάδες,
όντα αφανισμένα με βλέμματα φιλικά.